

РЕШЕНИЕ

№ 823

гр. Пловдив, 16.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на пети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка П. Белева

Членове: Екатерина Вл. Мандалиева
Недялка Д. Свиркова Петкова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разглежда докладваното от Недялка Д. Свиркова Петкова Въззивно гражданско дело № 20235300501266 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл. 258 - 273 от ГПК.

Образувано по въззивна жалба от „КАРЛСБЕРГ БЪЛГАРИЯ“ АД – гр. София, ЕИК 127015636; против решение № 947/04,03,2023 г., постановено по гр. д. № 6195/2022 г. на РС Пловдив, I гр. състав. С оплакване за незаконосъобразност на обжалваното решение поради необоснованост и противоречие с материалния закон от въззивния съд се иска да го отмени и вместо това да отхвърли предявените искове.

Ответникът по жалбата – А. Н. Т., ЕГН *****; заявява становище за неоснователност на жалбата и иска потвърждаване на обжалваното решение.

След преценка на събраните по делото доказателства във връзка със становищата на страните, съдът приема следното:

Въззивната жалба е допустима – предявена е против обжалваем съдебен акт в законоустановения срок от процесуално легитимирано лице, което има интерес от обжалването, и подлежи на разглеждане по същество.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо – постановено е в рамките на правораздавателната компетентност на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанието и петитума на искането за съдебна защита.

Относно законосъобразността на обжалваното решение, в рамките на

служебно дължимата проверка относно правилното приложение на материалния закон и предвид предявените във въззивната жалба оплаквания, съдът приема следното:

Производството е образувано по обективно кумулативно съединени иски с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ. Предявени от А. Н. Т., ЕГН *****, против „КАРЛСБЕРГ БЪЛГАРИЯ“ АД – гр. София, ЕИК 127015636.

От съда се иска да постанови решение, с което: 1/ да признае за незаконно уволнението на ищеца, извършено със Заповед № 10/01,03,2022 г. на Изпълнителния директор на „КАРЛСБЕРГ БЪЛГАРИЯ“ АД, с която на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ е прекратено трудовото правоотношение между страните поради спиране на работа повече от 15 календарни дни, считано от 02,03,2022 г.; 2/ да възстанови ищеца на заеманата преди уволнението длъжност - „***“ в ответното дружество; 3/ да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 7682,51 лв., представляваща дължимо на основание чл. 225 ал. 1 от КТ обезщетение за оставането му без работа вследствие на незаконното уволнение за периода от 02,02,2022 г. до 20,06,2022 г.

С исковата молба ищецът предявява възражения, че не е налице соченото в заповедта основание за прекратяване на трудовото правоотношение, както и че заповедта е издадена в заобикаляне на закона.

Ответникът оспорва исковете. Счита процесната заповед за законосъобразна и иска отхвърляне на претенциите.

Пред настоящата инстанция страните не спорят по фактите, установени от РС, както следва:

Ищецът е работил по трудово правоотношение с ответното дружество на длъжност „***“.

Трудовото правоотношение е прекратено със Заповед № 10/01,03,2022 г. на Изпълнителния директор на „КАРЛСБЕРГ БЪЛГАРИЯ“ АД, на осн. чл. 328, ал. 1, т. 4 КТ - поради спиране на работата за повече от 15 дни. Преди тази заповед работодателят е издал друга, свързана с въведеното в страната извънредно положение и извънредната епидемична обстановка (обявена с решение на МС № 325/2020 и удължена с Решение на МС № 629/2021 г.) – със Заповед № 6529/11,02,2022 г. на основание чл. 120в от КТ работата на ищеца е преустановена, считано от 15,02,2022 г. до отмяна на извънредната епидемична обстановка или до отмяна на заповедта за персонален престой („което от двете настъпи по-рано“).

Не се спори, че по реда чл. 120в от КТ не е преустановена работата на цялото предприятие или на части от него, а само по отношение на ищеца. Ответникът твърди, че е налице спад в обема на работа (това се сочи и като основание за постановяване на процесната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение). Не се твърди обаче, не се и установява, да е преустановено осъществяването на дейността на

ответното предприятие, свързана с трудовите функции, възложени на ищеца с длъжностната му характеристика.

При това положение следва да се приеме, че при доказателствена тежест върху него, ответникът не установява да са налице фактическите основания за прекратяване на трудовото правоотношение, посочени в спорната заповед.

При тези факти настоящата инстанция приема спорната заповед за прекратяване на трудовото правоотношение за незаконосъобразна като споделя и препраща към изложените от РС съображения, в допълнение на които излага и следните:

На първо място: обективно от обявяването на персоналния престой на ищеца до постановяване на процесната заповед не са изминали последователни петнадесет работни дни, както изисква разпоредбата на чл. 328 ал. 1 т. 4 от КТ. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че следва да се зачетат в това число и дните, изтекли от издаване на заповедта до връчването ѝ на ищеца. Фактическото основание, на което работодателят се позовава, следва да е налице към датата на издаване на заповедта за прекратяване на правоотношението.

На следващо място: неоснователно е възражението, че без значение са основанията за обявяване персоналния престой на ищеца при преценка законосъобразността на заповедта за уволнение.

Сочената със заповедта хипотеза – чл. 328 ал. 1 т. 4 от КТ, предвижда като основание за прекратяване на трудовото правоотношение фактическо състояние на престой на работниците и служителите в цялото предприятие или в обособено негово звено, което състояние да е резултат от спирането на работата, и да е продължило повече от срока, упоменат в правната норма. Няма значение дали спирането на работа е предвидимо или непредвидимо; може и да е отрано планирано. Причината, поради която работодателят е преустановил работата, е от негова компетентност и не подлежи на съдебен контрол за целесъобразност.

Този престой може, както е в процесния случай, да се дължи и на заповед по чл. 120в КТ. Определяща е невъзможността на работодателя да генерира продукция и от там – доходи, с които да заплаща трудово възнаграждение на работниците си. Смисълът на това основание за прекратяване на трудовия договор е работникът да не стои в бездействие, предприятието да не плаща трудово възнаграждение, без да може да използва работната сила на работника.

Това разбиране обаче не може да намери приложение когато е преустановена по чл. 120в, ал. 1 КТ работата само на определен работник или служител. В тази хипотеза обективно дейността, която осъществява този работник или служител е възможно да не е спряна дори в обособена част от предприятието – да се изпълнява от другите работници или служители, заемащи същата длъжност, да е поета от лица, заемащи други длъжности и пр. Поради това, за да се прекрати трудовото

правоотношение след изтичане на 15 дни от преустановяване на работата на конкретния работник или служител е нужно персоналната заповед по чл. 120в, ал. 1 КТ действително да е резултат на икономически, организационни, технологически и др. причини, породени именно от обявеното извънредно положение, предвид спецификата на длъжността, организацията на работата, предмета на основната дейност на работодателя, както и обезпечаването ѝ. Противното, да се изключи съдебният контрол на заповедта по чл. 120в, ал. 1 КТ, с която се прекратява дейността на конкретен работник или служител, при преценка законосъобразността на уволнението по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, би означавало признаване право на работодателя своеволно да избира работник или служител, с когото желае да прекрати трудовия договор, обявявайки персонално, че преустановява работата му, т. е. уволнението да е основание за прекратяване на работата му, а не обратното. *Изрично в този смисъл - Решение № 109 от 7.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2271/2021 г., IV г. о.*

В същия смисъл е и *Решение № 26 от 4.03.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1785/2021 г., IV г. о., ГК*, с което се приема, че фактическият състав на основаниято за уволнение по чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ изисква временно - за повече от 15 работни дни, но пълно и обективно преустановяване на работата - дейността на цялото предприятие или на отделно негово звено. Когато част от дейността в предприятието на работодателя или в съответното звено е продължила да се извършва и тази дейност е иманентно свързана с осъществяването на трудовата функция и с изпълнението на трудовите задължения на даден работник или служител, не е налице основаниято по чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ за едностранно прекратяване на трудовото правоотношение с него от страна на работодателя, респ. такова уволнение е незаконосъобразно. Обстоятелството, че по време на обявения от работодателя "престой" тази дейност е била извършвана от други работници или служители - от същото или от друго обособено звено в предприятието, а уволненият впоследствие работник или служител не е изпълнявал трудовите си задължения дори и за повече от 15 работни дни, не може да обуслови законосъобразност на уволнението му, след като дейността е продължила да се извършва и тя е иманентно свързана с осъществяваната от него трудова функция съгласно длъжностната му характеристика. Без значение за законосъобразността на уволнението по чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ е и обемът (значителен или незначителен), в който дейността е продължила да се осъществява по време на обявения от работодателя "престой", както и дали тя е била напълно и окончателно преустановена едва впоследствие - след изтичането на периода на обявения "престой", тъй като тези обстоятелства са релевантни за наличието на други основания за уволнение - по чл. 328, ал. 1, т. 1, т. 2, предл. 1 и т. 3 от КТ (закриване на предприятието или на част от него и намаляване на обема на работа), но не са елементи от фактическия състав на чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ.

С оглед изложеноот предявените искове следва да се приемат за

основателни. Оспорената заповед следва да се приеме за незаконна и ищецът да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност, като му се присъди претендираното обезщетение, установено по основание и размер пред РС.

На въззиваемия следва да се присъдят претендираните дело-водни разноски за производството 4500 лв. - заплатено адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪЖДАВА решение № 947/04,03,2023 г., постановено по гр. д. № 6195/2022 г. на РС Пловдив, I гр. състав.

ОСЪЖДА „КАРЛСБЕРГ БЪЛГАРИЯ“ АД – гр. София, ЕИК 127015636; **да заплати** на А. Н. Т., ЕГН *****; **сумата от 4500 лв.** (четири хиляди и петстотин лева), представляваща разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от обявяването му – 19,06,2023 г., при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК, пред Върховния касационен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____